

Overfor dette vil jeg da sige, hvad jeg ikke tidligere har udtalt, fordi jeg i det hele, som jeg tror, Tinget vil erkende, har gjort mig Umage for at optræde maadeholdent og udtale mig saa lidt skarpt som muligt, at denne Holdning af Indenrigsministeren bringer mig og mange Mennesker her i Landet til bittert at beklage, at vi ikke have kunnet faa det Krav opfyldt, som Landbruget og Handel og Søfart have faaet opfyldt, at faa en Repræsentant i Regeringen, som har Forstaaelsen af vore Erhvervs-sager. Den nuværende Indenrigsminister har jeg Respekt for i mange Henseender, men denne Holdning beviser, at han ikke har Forstaaelse af Erhvervs-sager. Der bliver undertiden sagt til os, at de Bevillinger, der her er Tale om, ere Smaasummer, hvorfor tage I jer dem saa nær? Jeg svarer dertil, at det er netop derfor. Hvis man sagde til os: Landet er i Fare, og det drejer sig om en Million eller nogle Hundrede Tusinde, det maa I ofre, saa vilde vi bøje Hovederne og ofre, hvad der krævedes. Men her er kun Tale om 6,000 Kr., og der er Tale om, at dem skulle vi ofre samtidig med, at man bevilger den ene Sum efter den anden til helt andre Formaal, som hvert for sig kunne være nyttige, og som jeg selv har stemt for, men som jeg ikke kan anerkende paa nogen Maade ere nyttigere eller nødvendiggere end de Summer, man her vil stryge. Jeg skal ikke optage Tingets Tid med at nævne mange Eksempler, men jeg vil sige, at saadanne Beløb som de 10,000 Kr. til en interparlamentarisk Sammenkomst i København eller saadant et Beløb som Bevillingen til de olympiske Lege eller de 14,000 Kr. til at trykke Højesteretssagførernes Ekstrakter eller de 21,000 Kr. til Natpenge til Toldfunktionærerne kunne alle være meget berettigede Ting, men det er ikke Ting, som have større Berettigelse end Opretholdelsen af de tekniske Skoler og Fagskoler i Landet, ikke at tale om saa store Summer som 600,000 Kr. til en ny Straffeanstalt. I det hele have vi ved denne Finanslovs tredje Behandling forøget Budgettet med et Beløb, som jeg antager ligger mellem 1½ og 2 Mill. Kr., og i Sammenligning med det Beløb kan man ikke sige, at disse henved 6,000 Kr. ere noget, som man sparer for Landets Eksistens' Skyld, det er der ikke Tale om.

Man har ogsaa undertiden beraabt sig paa, at Hensynet til Landbruget krævede dette Offer. Jeg har saa megen Tillid til det danske Landbrug — og den er bleven

bekræftet ved de virkelige Landbrugsrepræsentanters Holdning —, at det ikke her vil sige: Fordi vi maa afgive nogle Tusinde Kroner fra vore Tyre- og Hingstepræmier, skulle I ofre 5,000 eller 6,000 Kr., saa at jeres Fagskolevæsen slaas ihjel. Et saadant Krav vil aldrig komme fra det danske Landbrug. Hvad der her sker, skyldes en Ministers stædige Fastholden ved en Idé, han har faaet. Det er det, som paa Latin hedder: sic volo, sic jubeo, stet pro ratione voluntas, paa Dansk: Det er min Villie, Grunde giver jeg ikke, jeg vil have det saaledes, og saaledes skal det være. Det er en Fremgangsmaade, som i større Kredse af Befolkningen ikke vil vække velvillige Følelser overfor Regeringen. Det er ikke alene i København, at saadanne Følelser ikke ville vækkes — det kan være, Regeringen ser med Kulde paa København —, og det er heller ikke alene i Købstæderne, som maaske ere den lige-gyldige, men det er ogsaa i selve Landsognene. Jeg vil gøre opmærksom paa, at der er Landbrugsbefolkningen gennemsnitlig 62 pCt. af Folketallet, de øvrige Erhverv 38 pCt., og af disse 38 pCt. er Halvdelen Haandværkere. Ikke mindst derude, hvor et meget stort Antal af Landets Lærlinge oplæres, og hvorfra der kommer en hel Del dygtige Lærlinge — Fagene rekrutteres for en ikke ringe Del fra selve Landbostanden —, vil det fremkalde en sviende Følelse af Uret, hvis man siger: Alle andre Beløb indtil et Par Hundrede Tusinde Kroner kunne bevilges, men disse ikke.

Ministeren er dog ikke den afgørende i dette Tilfælde, det er dette Ting. Paa samme Maade som jeg henvendte mig til Tinget ved anden Behandling, vil jeg gøre det nu. Jeg vil spørge, om man vil stille sig paa samme Maade som Ministeren. Jeg vil spørge Tingets Flertal, om det virkelig er god Venstrepolitik at stille sig paa den Maade overfor Erhverv, som dog ernære mere end 800,000 Mennesker, at man siger nej, naar de fremsætte et, som de selv mene, berettiget Ønske, og, som alle kunne se, et Ønske, der er ganske uden finansiell Betydning. Hvis man gør det, maa det betyde et af to: enten, at man vil stille sig paa en fjendtlig Fod overfor de vedkommende Erhverv, og det kan jeg ikke tro, man vil, eller at man mangler Forstaaelse af deres Erhvervsforhold, men alligevel vil regere over dem. Enten det er det ene eller det andet, vil det have en Virkning i Fremtiden, som man heller ikke fra Regeringens Side vil